

[Krag.]

i Salen og for et Par Dage siden oppe i Skive . . . (Afbrydelse), det er i hvert Fald refereret i „Skive Folkeblad“, det er maaske Talen her, der er refereret, jeg tør ikke sige det, men den var i hvert Fald udsmykket paa en meget tiltalende Maade, i hvert Tilfælde for de Læsere, der skulde paavirkes. Men jeg maa virkelig tro, at det ærede Medlem her er ude i en bevidst Agitation, som henvender sig udelukkende til den enkeltes Særinteresse og til de mange nødstedtes usociale Indstilling, som jeg under Hensyn til de Vanskeligheder, hvorunder de lever, meget godt forstaaer, men som man derfor ikke skal styrke dem i, naar man maa erkende, at man ikke besidder Magten til at hjælpe dem i deres Nød.

Nej, Rentեսækningspolitikken brød, som jeg sagde i Tirsdags, sammen i Januar Maaned. da Konverteringspolitikken led sit uheldige Skibbrud, og naar man derfor siger, at det er Venstre, der har svigtet i Arbejdet for at skabe et lavt Renteniveau her i Landet, har det intet som helst med det faktiske at gøre. I Løbet af Tiden siden Begyndelsen af Januar Maaned er den effektive Rente af 4 pCt. Obligationerne vokset fra saadan noget som 4 $\frac{1}{4}$ pCt. til 5 pCt. Det er en Rentestigning, der siden da er indtraadt, en Rentestigning, over for hvilken det ærede Medlem ikke har noget som helst at stille op, for jeg kan ikke tro, at han staaer paa et saadant Niveau, at han i Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen er af den Mening, at bare man skriver 3 $\frac{1}{2}$ i en Lov, er Sagen dermed klar.

Det var paa det Tidspunkt, at Katastrofen skete. Nu siger man, at den almindelige Konvertering kunde være gennemført i Efteraaret 1934; det hævdes jo Gang paa Gang, at da stod man med Bankerne bag sig. Nej, Sagen er, at da misbrugte man Bankerne. Handelsministeren gav det under Forhandlingerne i Udvalget Udseende af, at Bankerne havde stillet disse Krav om, at der skulde ydes et Tilskud af 1,3 pCt., og at der skulde lægges en vis Skat paa Sparerne for at bringe Indlaansrenten yderligere ned i Banker og Sparekasser o. s. v., men jeg ved positivt, at det er ikke rigtigt.

Det er Regeringen, der er gaaet til Bankerne og har sagt: Vi har et Konverteringsforslag, der er saadan og saadan; naar vi gennemfører det, vil I saa gaa med? — og dertil har man dengang erklæret sig rede fra visse Bankinstitutters Side. Men deri laa aldeles ikke, at man var uvillig til at forhandle om andre Former, og vi havde

jo gennem vore Ændringsforslag dengang med Hensyn til Smør, Korn og Kød søgt paa Hjemmemarkedet at sikre Landbruget saadanne forbedrede Indtjeningsmuligheder, at det kunde mere end sidestilles med den Understøttelse, Regeringen bød paa. Men de Forsøg, der dengang gennem Landstinget blev gjort paa at komme i direkte Forhandling med Bankerne — ja, de bremsedes jo af Regeringen. Hver Gang man spurgte Bankerne, saa svarede Regeringen — og derpaa strandede det hele.

Det er for øvrigt vistnok ogsaa et meget stort Spørgsmaal, om Regeringen havde den Tilslutning fra Bank-Side, som den hævder; der foreligger da i hvert Tilfælde Udtalelser, som er mig bekendt, og som viser, at i hvert Fald to store Proviinsbanker, som man regnede med som Grundlag for Konverteringens Gennemførelse paa dette Tidspunkt, ikke havde givet deres Tilslutning, ligesom vel ogsaa Bikubens Tilslutning var problematisk.

Og naar man nu ser paa den Vanskæbne, som det almindelige Konverteringsforslag, der dog havde Støtte fra 4 Partiers Side fik, saa maa jeg sige, at her lægger jeg et afgørende Ansvar paa den høje Regering. Men jeg vil gerne først tilføje: Hvorledes vilde Rigsdagen have været stillet, hvis Regeringspartierne paa det Tidspunkt havde faaet deres Vilje? Hvad var det, Regeringspartierne krævede? Det var dette, at vi skulde føre Konverteringsloven igennem Udvalget og føre den frem til anden og tredje Behandling her i Tinget. Jeg vil nok spørge: Hvordan havde den danske Rigsdag været stillet i Begyndelsen af Januar Maaned, hvis vi før Jul her i Folketinget havde gennemført en Konverteringslovgivning, som vi derefter havde maattet lade falde sammen, fordi Regeringen ingen Vegne kunde komme med Hensyn til Tilvejebringelse af Finansieringsgrundlaget?

Jeg gjorde, fordi jeg dog i det mindste somme Tider bestræber mig for at være et godt Menneske, Regeringen den Tjeneste at forhindre, at en saadan Blamage blev hæftet paa den danske Rigsdag — og det lykkedes. Det glæder jeg mig over; men helt undgikkes det jo ikke paa Grund af den Optræden, som Regeringen udviste. Man stod over for Sparekasserne, man stod over for Bankerne. Sparekasserne havde erklæret sig rede til at omsætte en vis Del af de kommende Indlaan ved Køb af Obligationer; Bankerne sagde: Vi har jo ingen Vished for, at Sparekasserne vil modtage Indlaan, og saa betyder det jo intet. Bankerne paa deres Side stillede Krav om, at